Lietas Nr. C30600313
Lietas arhīva Nr. CA-1282-19/10
ECLI:LV:RAT:2019:0705.C30600313.2.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2019. gada 5. jūlijā

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētājs tiesnesis Arnis Dundurs,
tiesneses Lelde Grauda, Inta Zaļā,
ar sekretāri Natāliju Pustovalovu,
piedaloties prasītājas biedrības "Autortiesību un komunicēšanās konsultāciju aģentūra / Latvijas Autoru apvienība" pilnvarotajam pārstāvim zvērinātam advokātam Uģim Grūbem un atbildētājas SIA "Radio Skonto" pilnvarotajam pārstāvim zvērinātam advokātam Ilmāram Šatovam,
atklātā tiesas sēdē izskatīja civillietu biedrības "Autortiesību un komunicēšanās konsultāciju aģentūra / Latvijas Autoru apvienība" prasībā pret SIA "Radio Skonto" par licences līguma atzīšanu par noslēgtu un parāda piedziņu un SIA "Radio Skonto" pretprasībā pret biedrību "Autortiesību un komunicēšanās konsultāciju aģentūra / Latvijas Autoru apvienība" par licences līguma atzīšanu par noslēgtu un atlīdzības noteikšanu sakarā ar SIA "Radio Skonto" apelācijas sūdzību un biedrības "Autortiesību un komunicēšanās konsultāciju aģentūra / Latvijas Autoru apvienība" pretapelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2014. gada 11. decembra spriedumu, kā arī sakarā ar SIA "Radio Skonto" apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2015. gada 19. marta papildspriedumu.

A p r a k s t o š ā d a ļ a

[1] Biedrība "Autortiesību un komunicēšanās konsultāciju aģentūra / Latvijas Autoru apvienība" (turpmāk – biedrība "AKKA/LAA") 2013. gada 27. augustā cēlusi tiesā prasību, to papildinot 2014. gada 8. oktobrī, pret SIA "Radio Skonto" par licences līguma atzīšanu par noslēgtu un parāda piedziņu.

Prasībā lūgts atzīt par noslēgtu kopš 2011. gada 1. janvāra biedrības "AKKA/LAA" un SIA "Radio Skonto" licences līgumu par tiesībām izmantot autoru muzikālos darbus ar vai bez teksta raidīšanai ēterā radio un vienlaikus publiskošanai interneta tīklā saskaņā ar pievienoto licences līguma Nr. 3/2R-13-12 projektu, nosakot līguma darbības termiņu līdz 2016. gada 31. decembrim un autoratlīdzības lielumu – 3,75 % no atbildētājas ieņēmumiem. No minētā līguma projekta 3.1. punkta izriet, ka prasītājs lūdzis noteikt autoratlīdzības lielumu 3,75 % apmērā no atbildētāja ieņēmumiem, bet ne mazāk kā 170 Ls apmērā mēnesī.

Tāpat lūgts piedzīt no SIA "Radio Skonto" biedrības "AKKA/LAA" labā nesamaksāto autoratlīdzību par laiku līdz 2013. gada 31. decembrim (ieskaitot) 77 584,14 *euro* un tiesāšanās izdevumus.

[2] Atbildētāja SIA "Radio Skonto" 2014. gada 20. maijā iesniegusi tiesā pretprasību pret biedrību "AKKA/LAA" par licences līguma atzīšanu par noslēgtu un taisnīgas atlīdzības noteikšanu. Lūgusi atzīt par noslēgtu SIA "Radio Skonto" un biedrības "AKKA/LAA" licences līgumu par muzikālo darbu izmantošanu tā 2005. gada 19. aprīļa redakcijā, nosakot līguma darbības termiņu līdz 2016. gada 31. decembrim un atlīdzības lielumu 3 %. Lūgusi arī piedzīt no biedrības "AKKA/LAA" tiesāšanās izdevumus.

[3] Ar Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2014. gada 11. decembra spriedumu prasība apmierināta daļēji, pretprasība noraidīta. Tiesa nospriedusi atzīt par noslēgtu no 2011. gada 1. janvāra biedrības "AKKA/LAA" un SIA "Radio Skonto" licences līgumu par tiesībām izmantot autoru muzikālos darbus ar vai bez teksta raidīšanai radio ēterā un vienlaikus publiskošanai interneta tīklā uz laiku līdz 2016. gada 31. decembrim, nosakot autoratlīdzības lielumu 3,75 % no SIA "Radio Skonto" ieņēmumiem. No atbildētājas prasītājas labā piedzīts autoratlīdzības parāds 59 344,26 *euro* un tiesāšanās izdevumi 3 623,52 *euro*.

Spriedums pamatots ar šādiem apsvērumiem.

[3.1] Lietā nav strīda, ka prasītāja ir autoru mantisko tiesību kolektīvā pārvaldījuma organizācija Autortiesību likuma 7. panta otrās daļas un 63. panta izpratnē. Savukārt atbildētāja ir prasītājas pārstāvēto autoru darbu izmantotājs, kas autoru darbus izmanto kā elektroniskais plašsaziņas līdzeklis Elektronisko plašsaziņas līdzekļu likuma izpratnē.

Atbilstoši Autortiesību likuma 40. panta pirmās daļas un 41. panta pirmās daļas noteikumiem atbildētāja ir tiesīga izmantot prasītājas pārstāvēto autoru darbus, saņemot attiecīgu atļauju – licenci, kurā noteiktas izmantošanas tiesības un izmantošanas veids. Atbilstoši Autortiesību likuma 42. panta ceturtās un daļas un 43. panta pirmās daļas un trešās daļas 4. punktam atļauju izmantot prasītājas pārstāvēto autoru darbus izsniedz kā vispārējo licenci rakstveida formā.

Ar Augstākās tiesas Civillietu tiesas palātas 2009. gada 17. decembra spriedumu, Augstākās tiesas Senāta 2011. gada 21. decembra un Augstākās tiesas Civillietu tiesas palātas 2013. gada 6. jūnija spriedumu lietā Nr. C04344306 atzīts par noslēgtu starp atbildētāju un prasītāju licences līgums par muzikālo darbu izmantošanu tā 2005. gada 19. aprīļa redakcijā, nosakot līguma termiņu līdz 2010. gada 31. decembrim. Līguma 3.1. punktā paredzamais atlīdzības lielums ir 3 % no tiem atbildētājas gada ienākumiem, kas gūti no darbu izmantošanas, veicot atbildētājas pamatdarbību – programmu veidošanu.

Pirmās instances tiesa atzinusi, ka lietā nav strīda, ka pēc 2010. gada 31. decembra prasītāja nav izsniegusi atbildētājai rakstveida licenci un puses nav rakstveidā vienojušās par licences līguma noslēgšanu, saskaņā ar kuru atbildētājai būtu tiesības turpināt izmatot prasītājas pārstāvēto autoru darbus. Kā arī lietā nav strīda, ka pēc 2010. gada 31. decembra atbildētāja turpina izmantot prasītājas pārstāvēto autoru darbus un veic autoratlīdzības

maksājumus atbilstoši 2005. gada 19. aprīļa līguma 3.1. punktā noteiktajam atlīdzības apmēram, kas noteikts 3 % apmērā no līguma 3.2., 3.3. punktā definētajiem ieņēmumiem.

Tā kā no lietas materiāliem redzams, ka 2013. gada 18. martā prasītāja nosūtījusi atbildētājai licences līguma projektu 2013. gada 18. marta redakcijā Nr. 3/2R-13-12, piedāvājot atbildētājai noslēgt licences līgumu attiecīgā līguma redakcijā, taču līgums starp pusēm šādā redakcijā nav parakstīts un faktiski arī netika apspriests, pirmās instances tiesa secinājusi, ka faktiski starp pusēm pastāv strīds par autoratlīdzības maksājumu apmēru pēc 2010. gada 31. decembra, kas atbildētājai jāmaksā prasītājai par licences līguma noslēgšanu un autoratlīdzības tarifa apmēra noteikšanu atbildētājai.

Līdz ar to pirmās instances tiesa atzinusi, ka, kaut arī no 2010. gada 31. decembra pušu attiecības vairs neregulēja rakstveida licences līgums, atbildētāja veikusi autoratlīdzības maksājumus par muzikālo darbu izmantošanu un prasītāja šos maksājumus pieņēmusi. Pie šādiem apstākļiem tiesa atzinusi, ka tiesiskās attiecības starp pusēm faktiski turpinājušās arī pēc 2005. gada 19. aprīļa redakcijā izteiktā līguma termiņa beigām.

[3.2] Atsaucoties uz Civillikuma 1484. pantu, tiesa norādījusi, ka atbilstoši juridiskajā literatūrā paustajām atziņām, gadījumos, kad pēc likuma noteiktu veidu darījumi slēdzami rakstveidā, tie pirms attiecīga dokumenta (akta) noformēšanas nerada gribas izpaudumam atbilstošas sekas. Taču tas nenozīmē, ka šāda nenobeigta darījuma daļēja vai pilnīga izpilde nerada nekādas sekas, abām pusēm ir Civillikuma 1485. pantā noteiktās tiesības.

Kā arī tiesa atsaukusies uz atziņām Augstākās tiesas Senāta nolēmumos, kuros norādīts, ka atbilstoši Civillikuma 1484. un 1485. pantam gadījumā, ja noslēgta mutiska vienošanās par būtiskiem līguma noteikumiem, tad katrs no līdzējiem var prasīt no otra, lai taisa atbilstošu aktu. Nolēmumos atzīts, ka prasījums par licences līguma noslēgšanu var būt izskatīšanas priekšmets tiesā. Turklāt, ja rakstveidā nenoformēts darījums ir daļēji izpildīts, kā tas ir konkrētajā gadījumā, tad saskaņā ar Civillikuma 1488. panta 2. punktu tas ir saistošs abām pusēm.

Tiesa atsaukusies uz Autortiesību likuma 63. panta trešo daļu un 65. pantu un norādījusi, ka mantisko tiesību kolektīvā pārvaldījuma organizāciju, tostarp prasītājas, funkcijās ietilpst autoru mantisko tiesību administrēšana, kas izpaužas kā vienošanās par atlīdzības lielumu, maksāšanas kārtību un citiem noteikumiem.

Tiesa atsaukusies uz Civillikuma 1470. un 1533. pantu, Autortiesību likuma 41. panta pirmo daļu un norādījusi, ka prasītājas ieskatā licences līgums noslēdzams jaunā 2013. gada 13. marta līguma projekta redakcijā, savukārt atbildētāja uzskata, ka pušu līgumiskās attiecības turpinās un atzīstamas pēc līguma 2005. gada 19. aprīļa redakcijā.

Spriedumā norādīts, kaut arī licences līgums 2005. gada 19. aprīļa redakcijā ir starp pusēm apspriests un savulaik atzīts par pieņemamu abām pusēm, taču prasītāja šobrīd vairs nepiekrīt līguma slēgšanai šādā redakcijā, savukārt 2013. gada 18. marta licences līguma redakcija starp pusēm faktiski nav apspriesta un vienošanās par līguma noslēgšanu starp pusēm šādā redakcijā nav panākta.

Līdz ar to pirmās instances tiesa atzinusi, ka, izšķirot pušu strīdu, tiesai ir jānosaka licences līguma būtiskās sastāvdaļas, kas norādītas Autortiesību likuma 41. panta pirmajā daļā, nevis jāatzīst par noslēgtu licences līgumu kādā konkrētā tekstuālā redakcijā.

Pie šādiem apstākļiem pirmās instances tiesa atzinusi, ka prasītājas prasība par licences līguma atzīšanu par noslēgtu 2013. gada 18. marta redakcijā un atbildētājas pretprasība par līguma atzīšanu par noslēgtu 2005. gada 19. aprīļa līguma redakcijā ir nepamatotas un noraidāmas.

[3.3] Pirmās instances tiesa atzinusi, ka starp pusēm faktiski nav strīda par licences līguma objektu – tiesībām izmantot autoru muzikālos darbus ar vai bez teksta raidīšanai radio ēterā un vienlaikus publiskošanai interneta tīklā. Ņemot vērā, ka atbildētāja faktiski nenoliedz, ka publisko arī savus raidījumus interneta tīklā vismaz kopš 2011. gada 1. janvāra, tiesa atzinusi, ka starp pusēm pastāv tikai strīds, vai par šāda veida prasītājas pārstāvēto autoru darbu publiskošanu ir vai nav nosakāma atsevišķa atlīdzība, vai arī to aptver atlīdzība, kas nosakāma par šo darbu raidīšanu radio ēterā.

Kā arī tiesa atzinusi, ka faktiski starp pusēm nepastāv strīds par licences līguma termiņu, jo abas puses pieteikušas prasījumus līguma noslēgšanai vai atzīšanai par noslēgtu uz laiku līdz 2016. gada 31. decembrim

Ņemot vērā, ka iepriekšējā starp pusēm noslēgtā līguma 2005. gada 19. aprīļa redakcijā darbības termiņš beidzās 2010. gada 31. decembrī, bet atbildētāja turpināja izmantot prasītājas pārstāvēto autoru darbus, tiesa atzinusi, ka līguma darbības termiņš nosakāms uz laiku no 2011. gada 1. janvāra līdz 2016. gada 31. decembrim.

[3.4] Atsaukusies uz Autortiesību likuma 41. panta trešo daļu, ka atlīdzības lielumu nosaka tiesa pēc saviem ieskatiem, tiesa vadījusies no Civillikuma 5. panta, ka tiesnesim jāizspriež pēc taisnības apziņas un vispārējiem principiem.

Prasītāja autoratlīdzības noteikšanu 3,75 % apmērā no atbildētājas ieņēmumiem pamatojusi un aprēķinājusi atbilstoši prasītājas apstiprinātajām autoratlīdzības minimālajām normām (tarifiem) raidorganizācijām, ņemot vērā, ka atbildētājas izmantotā vidējā mūzikas proporcija atbildētājas programmām ir no 65 % līdz 80 % no kopējā raidlaika un tiek veikta arī atbildētājas raidījumu pārraide interneta tīklos, par ko lietā strīda nav. Savukārt atbildētāja norāda, ka atbilstoši licences līguma 2005. gada 19. aprīļa redakcijai un spēkā esošam tiesas nolēmumam autoratlīdzība nosakāma 3 % apmērā no atbildētājas ienākumiem.

Lietā nav strīda, ka pie muzikālo darbu kopējā īpatsvara radio programmās no 65 % līdz 80 % prasītājas apstiprinātais autoratlīdzības tarifs par prasītājas pārstāvēto autoru darbu raidīšanu ēterā ir 3,5 % no radio raidorganizācijas ieņēmumiem. Kā arī atbilstoši prasītājas apstiprinātajām normām par muzikālu darbu publisku pārraidīšanu internetā, ja radio programma vienlaicīgi tiek pārraidīta ēterā un internetā, tad ir noteikts tarifs 0,25 % no radio raidorganizācijas ieņēmumiem.

Konkurences padome 2008. gada 13. februāra lēmumā Nr. 20 atzinusi, ka šie prasītājas apstiprinātie autoratlīdzības tarifi uzskatāmi par samērīgiem un par vieniem no zemākajiem Eiropas Savienībā. Šī Konkurences padomes lēmuma pamatotība izvērtēta ar Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2010. gada 15. novembra spriedumu. Līdz ar to tiesa atzinusi, ka atbildētājas argumenti, ka prasītājas tarifi ir noteikti vienpusēji, nevar būt pamats šāda prasījuma noraidīšanai, jo tarifi ir noteikti, ievērojot Starptautiskās autoru un komponistu biedrību konfederācijas (CISAC) tarifu noteikšanas kritērijus, to apmērs ir vērtēts administratīvā procesā, kurā galīgais nolēmums ir stājies spēkā.

Pie šādiem apstākļiem pirmās instances tiesa atzinusi, ka prasītājas noteikto tarifu piemērošana attiecībā pret atbildētāju ir pamatota un nav pretēja Autortiesību likuma 41. panta pirmās daļas, 65. panta pirmās daļas prasībām. Kā arī tiesas ieskatā šobrīd nav pamata autoratlīdzības apmēru atbildētājai noteikt atšķirīgu no prasītājas noteiktajiem tarifiem, pamatojoties uz Autortiesību likuma 66.[1] panta noteikumiem, kas stājās spēkā ar 2014. gada 1. janvāri, jo autoratlīdzība tiek noteikta arī par laika periodu līdz 2014. gada 1. janvārim, kā arī šāda atšķirīga autoratlīdzības apmēra noteikšana nostādītu atbildētāju labvēlīgākā situācijā, salīdzinot ar pārējām raidorganizācijām. Tiesas ieskatā jautājums par Autortiesību likuma 66.[1] pantā noteikto kritēriju piemērošanu ir jāizvērtē prasītājai, lemjot jautājumu par tarifu noteikšanu.

Līdz ar to pirmās instances tiesa atzinusi par pamatotu noteikt atbildētājai paredzēto autoratlīdzības lielumu 3,75 % apmērā no atbildētājas ienākumiem, kā to lūdz prasītāja, un kas atbilst prasītājas noteikto tarifu apmēram, ko tiesa atbilstoši Civillikuma 5. panta nosacījumiem atzinusi par samērīgu un taisnīgu atlīdzību.

Atbildētājas argumentu, ka ar Augstākās tiesas Civillietu tiesu palātas 2013. gada 6. jūnija spriedumu lietā Nr. 04344306 jau ir noteikts autoratlīdzības apmērs un nekādi apstākļi nav mainījušies, lai mainītu šo tarifu, tiesa ir noraidījusi, jo par kritēriju autoratlīdzības apmēra noteikšanai nevar kalpot citā lietā noteikta šo maksājumu likme, bet gan katrs strīds izšķirams, ņemot vērā konkrētus apstākļus.

[3.5] Spriedumā norādīts, ka, ņemot vērā tiesas noteikto autoratlīdzības likmi 3,75 % apmērā no atbildētājas ieņēmumiem, kas ir augstāka par to,

ko laikā no 2011. gada 1. janvāra līdz 2013. gada 31. decembrim maksājusi atbildētāja, secināms, ka atbildētāja nav pilnībā norēķinājusies ar prasītāju par autoru darbu izmantošanu licences līgumisko attiecību pastāvēšanas laikā. Līdz ar to no atbildētājas prasītājas labā piedzenams autoratlīdzības maksas parāds, kas aprēķināts, ņemot vērā publiski pieejamo informāciju par atbildētājas ienākumu apmēru laikā no 2011. gada līdz 2013. gadam, kā arī atbildētājas veikto maksājumu apmēru.

Atbilstoši prasītājas aprēķinam, pret ko atbildētāja neiebilda, atbildētājas autoratlīdzības parāds par laiku no 2011. gada 1. janvāra līdz 2013. gada 31. decembrim ir 59 344,26 *euro*. Minētais aprēķins veikts, ņemot vērā, ka tiesa noteikusi autoratlīdzības likmi no 2011. gada 1. janvāra atbildētājai 3,75 % apmērā no ieņēmumiem; saskaņā ar publiski pieejamo informāciju atbildētājas apgrozījums 2011. gadā bijis 740 190 Ls; 2012. gadā 782 388 Ls; 2013. gadā 1 114 691 *euro*; atbildētāja veikusi autoratlīdzības maksājumus par 2011. gadu 11 149,52 Ls; par 2012. gadu 11 180,01 Ls; par 2013. gadu 14 228,72 *euro*. Līdz ar to par laiku no 2011. gada 1. janvāra līdz 2013. gada 31. decembrim tiesa atzinusi par piedzenamu no atbildētājas prasītājas labā autoratlīdzības parādu 59 344,26 *euro*.

[3.6] Taču pirmās instances tiesa atzinusi par nepamatotu prasītājas prasību daļā par autoratlīdzības 18 239,88 *euro* apmērā piedziņu par programmas pārraidīšanu internetā laikā no 2006. gada līdz 2010. gadam ieskaitot.

Tiesa atzinusi, ka prasītāja pretēji Civilprocesa likuma 93. panta pirmās daļas nosacījumiem nav pierādījusi savu apgalvojumu, ka minētajā laika posmā atbildētāja pārraidījusi savu programmu arī internetā un ka minēto autortiesību izmantojumu neaptvēra šajā laikā starp pusēm spēkā esošā līguma 2005. gada 19. aprīļa redakcijā noteiktais autoratlīdzības maksājums. Līdz ar to tiesa atzinusi, ka šajā daļā prasība nav pamatota.

[4] Ar Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2015. gada 19. marta papildspriedumu atzīts par noslēgtu no 2011. gada 1. janvāra biedrības "AKKA/LAA" un SIA "Radio Skonto" licences līgums par tiesībām izmantot autoru muzikālos darbus ar vai bez teksta raidīšanai radio ēterā un vienlaikus publiskošanai interneta tīklā uz laiku līdz 2016. gada 31. decembrim, nosakot autoratlīdzības lielumu 3,75 % apmērā no SIA "Radio Skonto" ieņēmumiem, bet ne mazāk kā 241,89 *euro* mēnesī.

Papildsprieduma taisīšana pamatota ar šādiem apsvērumiem.

2014. gada 11. decembra spriedumā tiesa secinājusi, ka nav pamata atzīt par noslēgtu licences līgumu kādā konkrētā tekstuālā redakcijā, bet ir nosakāmas licences līguma būtiskās sastāvdaļas, kas norādītas Autortiesību likuma 41. panta pirmajā daļā, tostarp ir nosakāms autoratlīdzības apmērs. Tiesa arī secinājusi, ka autoratlīdzības apmērs nosakāms atbilstoši 2004. gada 16. jūnija prasītājas apstiprinātajām autoratlīdzības normām (tarifiem). Atbilstoši šiem tarifiem pie muzikālo darbu kopējā īpatsvara radio programmās no 65 % līdz 80 %, autoratlīdzības tarifs par prasītājas pārstāvēto autoru darbu raidīšanu ēterā ir 3,5 % no radio raidorganizācijas ieņēmumiem, bet ne mazāk kā 120 Ls mēnesī; par muzikālu darbu publisku pārraidīšanu internetā, ja radio programma vienlaicīgi tiek pārraidīta ētera un internetā, noteikts tarifs 0,25 % no raidorganizācijas ieņēmumiem, bet ne mazāk kā 50 Ls mēnesī.

Tiesa atzinusi, ka, nosakot autoratlīdzības apmēru atbilstoši augstākminētajiem tarifiem, spriedumā nepamatoti nav izlemts prasījums par minimālās autoratlīdzības apmēra noteikšanu, ko paredz attiecīgie tarifi.

Līdz ar to tiesa atzinusi, ka taisāms papildspriedums par prasījumu par licences līguma par tiesībām izmantot autoru muzikālos darbus ar vai bez teksta raidīšanai radio ētera un vienlaicīgi publiskošanai interneta tīklā starp pusēm atzīšanu par noslēgtu noslēgtu no 2011. gada 1. janvāra uz laiku līdz 2016. gada 31. decembrim, nosakot autoratlīdzības minimālo apmēru ne mazāk kā 241,89 *euro* mēnesī.

[5] Prasītāja biedrība "AKKA/LAA" iesniegusi apelācijas sūdzību par minēto tiesas 2014. gada 11. decembra spriedumu, pārsūdzot to daļā, ar kuru daļēji noraidīta prasība par 18 239,88 *euro* piedziņu par darbu izmantošanu internetā no 2006. gada līdz 2010. gada 31. decembrim.

Atbildētāja SIA "Radio Skonto" iesniegusi apelācijas sūdzību par tiesas 2014. gada 11. decembra spriedumu, pārsūdzot to daļā, ar kuru apmierināta prasība un noraidīta pretprasība. Atbildētāja iesniegusi apelācijas sūdzību arī par tiesas 2015. gada 19. marta papildspriedumu, pārsūdzot to pilnā apjomā.

Prasītāja biedrība "AKKA/LAA" iesniegusi arī pretapelācijas sūdzību par tiesas 2014. gada 11. decembra spriedumu, pārsūdzot to daļā, ar kuru daļēji noraidīta prasība – par licences līguma atzīšanu par noslēgtu prasītājas piedāvātajā 2013. gada 18. marta redakcijā.

[5.1] Prasītājas apelācijas sūdzība par tiesas spriedumu pamatota ar šādiem argumentiem.

Noraidot prasītājas prasību daļā, tiesa atsaukusies uz Civilprocesa likuma 93. panta pirmo daļu. Taču, ja tiesa konstatējusi pierādījumu neesamību vai nepietiekamību, tiesa nav izpildījusi Civilprocesa likuma 93. panta ceturtās daļas prasības, ka gadījumā, ja tiesa atzīst, ka par kādu no faktiem, uz kuriem pamatoti puses prasījumi vai iebildumi, nav iesniegti pierādījumi, tā paziņo par to pusēm un, ja nepieciešams, nosaka termiņu pierādījumu iesniegšanai.

Prasījums par 18 239,88 *euro* piedziņu kā nesamaksāto autoratlīdzību 0,25 % apmērā no atbildētājas ieņēmumiem par AKKA/LAA pārstāvēto autoru muzikālo darbu izmantošanu internetā pārraidītajās atbildētāja programmās laika periodā no 2006. gada līdz 2010. gada 31. decembrim bija ietverts jau sākotnējā 2013. gada 27. augustā tiesā iesniegtajā prasības pieteikumā. No lietas materiāliem redzams, ka līdz pat lietas izskatīšanas pabeigšanai 2014. gada 10. novembrī tiesa nekādus paziņojumus Civilprocesa likuma 93. panta ceturtās daļas kārtībā pusēm nav sūtījusi.

Tāpat tiesa konkrētajā situācijā nepamatoti nav piemērojusi arī Civilprocesa likuma 104. panta otro daļu, kas noteic ja viena puse atzīst faktus, ar kuriem otra puse pamato savus prasījumus vai iebildumus, tiesa var atzīt šādus faktus par pierādītiem, ja tai nav šaubu, ka atzīšana nav notikusi viltus, vardarbības, draudu vai maldības ietekmē, vai arī, lai slēptu patiesību.

Atbildētāja savā pretprasības pieteikumā pati norādījusi, ka 2005. gada 19. aprīļa sapulcē, kurā piedalījušies gan Latvijas Raidorganizāciju asociācijas, gan biedrības "AKKA/LAA" deleģētie pārstāvji, tikusi panākta vienošanās par licences līguma tekstu, kas būtu attiecināms uz visām minētās asociācijas pārstāvētajām raidorganizācijām. Līguma 1. punktā noteikts līguma priekšmets „Ar šo Aģentūra piešķir Raidorganizācijai vispārējo licenci (atļauju) izmantot raidīšanai ētera Raidorganizācijas programmās šajā Līgumā noteiktā apmērā [..]".

Atbildētāja ir skaidri un nepārprotami atzinusi biedrības "AKKA/LAA" prasības pieteikumā norādīto faktu, ka licences līgums 2005. gada 19. aprīļa redakcijā aptvēris tikai muzikālo darbu izmantošanu ētera pārraidāmajās programmās. Tāpat atbildētāja nav apstrīdējusi prasītājas norādīto faktu, ka atbildētāja savas programmas uzsāka padarīt pieejamas internetā 2006. gadā, tas ir, jau pēc tam, kad pusēm kļuva saistošs licences līgums 2005. gada 19. aprīļa redakcijā. Pie šādiem apstākļiem prasītājas ieskatā tiesai bija pamats secināt, ka 2005. gada 19. aprīļa licences līgums neaptvēra tiesības darbu izmantošanai internetā pieejamajās programmās, tātad neaptvēra arī maksu par šādu muzikālo darbu izmantošanu.

Savā 2007. gada 5. janvāra vēstulē un tās pielikumā (Raidorganizāciju anketā) atbildētāja tieši norādījusi, ka radio programma tiek raidīta internetā un izplatīšanas vietne ir www.radioskonto.lv.

Vienlaikus šīs civillietas ietvaros prasītājas ieskatā būtiski ir ņemt vērā Eiropas Savienības Tiesas 2013. gada 7. martā pieņemto spriedumu lietā C-607/11, kurā tiek sniegta Direktīvas 2001/29/EK normu interpretācija.

Ņemot vērā minēto prasītāja lūgusi apmierināt prasību tās noraidītajā daļā.

[5.2] Atbildētājas apelācijas sūdzībā par tiesas 2014. gada 11. decembra spriedumu norādīti šādi argumenti

Tiesa nepamatoti atzinusi par noslēgtu starp pusēm licences līgumu ar autoratlīdzības lielumu 3,75 % no visiem atbildētājas ieņēmumiem.

Atsaucoties uz Autortiesību likuma 41. panta trešā daļas un Civillikuma 5. panta tiesību normām, atbildētāja norādījusi, ka tiesas noteiktais

atlīdzības lielums 3,75 % no visiem atbildētājas ieņēmumiem neatbilst taisnības apziņai un vispārīgiem tiesību principiem. Atbildētājas ieskatā tiesas noteiktais atlīdzības lielums ir noteikts tikai pēc prasītājas autoru mantisko tiesību kolektīvā pārvaldījuma organizācijas vienpusēja ieskata, tas ir, atbilstoši šīs organizācijas tarifiem, pilnībā ignorējot atbildētājas kā autoru muzikālo darbu izmantotāja intereses.

Atbildētāja atsaukusies uz Vispasaules intelektuālā īpašuma organizācijas (WIPO) līgumu par autortiesībām, kam pievienojusies arī Latvija, un kas nosaka, ka ir nepieciešams saglabāt līdzsvaru starp autoru tiesībām un plašākas sabiedrības interesēm. Arī 1886. gada 9. septembra Bernes konvencijas par literāro un mākslas darbu aizsardzību viens no pamatmērķiem ir autoru un to darbu izmantotāju interešu savstarpēja harmonizēšana, nevis vienpusēja savu noteikumu uzspiešana.

Tiesa nav vērtējusi un nav ņēmusi vērā atbildētāja argumentus attiecībā uz prasītāja vienpusēji noteikto tarifu samazināšanu. Tiesa nepamatoti atsaukusies uz to, ka prasītājas tarifi noteikti, ievērojot nevalstiskās organizācijas CISAC rekomendācijas, jo CISAC noteiktie tarifi ir tikpat vienpusēji kā prasītājas noteiktie, kas, savukārt, pieprasa rūpīgu un objektīvu izvērtējumu no tiesas puses.

Tāpat tiesa nepamatoti spriedumā norādījusi uz 2008. gada 13. februāra Konkurences padomes lēmumā Nr. 20 veikto prasītāja tarifu novērtējumu. No minētā Konkurences padomes lēmuma neizriet, kuri no prasītājas tarifiem būtu atzīstami par samērīgiem. Arī Administratīvā apgabaltiesa savā 2010. gada 14. janvāra spriedumā ir apstiprinājusi Konkurences padomes lēmumā pausto, ka civilprocesa kārtībā tiesa izšķir strīdus katras konkrētās civillietas ietvaros, balstoties uz civillietā nodibinātiem apstākļiem un Civillikuma normām.

Tiesa nepamatoti norādījusi, ka Autortiesību likuma 66.[1] pants, kas stājies spēkā no 2014. gada 1. janvāra un kas paredz mantisko tiesību kolektīvā pārvaldījuma organizācijai pienākumu atlīdzības noteikšanā ievērot noteiktus kritērijus, ir attiecināms tikai uz prasītāju, kad tā izstrādā savus tarifus.

Minētā tiesību norma ir jāņem vērā, arī izvērtējot atlīdzības lieluma atbilstību šajā tiesību normā norādītajiem kritērijiem. Prasītāja nevienu no šiem kritērijiem nav aprakstījusi prasības pieteikumā, kā arī nav iesniegusi nevienu pierādījumu tam, kā pamato savu vienpusēji noteikto tarifu 3,75 % apmērā ne pirms, ne pēc 2014. gada 1. janvāra.

Tiesa arī nepamatoti norādījusi, ka lietā nav strīda par to, ka 2004. gada 16. jūnija prasītājas tarifi muzikālo darbu pārraidīšanai paredz vienādus kritērijus maksājamās autoratlīdzības noteikšanai visiem elektroniskajiem plašsaziņas līdzekļiem, un ka atšķirīga atlīdzības lieluma noteikšana radītu atbildētājai labvēlīgāku situāciju, salīdzinot ar citām raidorganizācijām.

Atbildētājas ieskatā pirmās instances tiesa nepamatoti ir atzinusi, ka atbildētājai jāmaksā prasītājai papildu autoratlīdzība par laika posmu, kad licences līgums starp pusēm tika pilnībā izpildīts.

Nav iespējams ar tiesas spriedumu atzīt par noslēgtu ar pagājušu termiņu tādu licences līgumu, par kura noteikumiem puses nav vienojušās.

Atlīdzības lielums laika posmā no 2011. gada 1. janvāra līdz 2013. gada 27. augustam, kad prasītāja cēla tiesā prasību, bija konkretizēts – 3 % no 2005. gada 19. aprīļa licences līguma 3.2. un 3.3. punktā definētajiem ieņēmumiem. Šis maksājuma apmērs abām pusēm bija pieņemams un attiecīgi darījums tika pilnībā izpildīts. Līdz ar to par šo laika posmu tiesai nebija kompetences atbilstoši Autortiesību likuma 41. panta trešajai daļai noteikt atlīdzības lielumu 3,75 % no visiem atbildētājas ieņēmumiem.

Atbildētājas ieskatā kopš 2011. gada 1. janvāra līdz pat šim brīdim starp pusēm pastāv faktiskās licences līguma attiecības, kas atbilst 2005. gada 19. aprīļa rakstveida licences līguma redakcijai. Atbildētāja maksā prasītājai autoratlīdzību atbilstoši minētā licences līguma noteikumiem, savukārt prasītāja atbildētājas veiktos maksājumus ir atzinusi savā prasības pieteikumā kā autoratlīdzības maksājumus. Izpildītā darījumā vairs nevar pastāvēt strīds par licences cenas apmēru, kas bija maksājams darījuma izpildījuma laikā. Līdz ar to tiesa varēja apsvērt noteikt grozītu atlīdzības lielumu licences līgumā pēc saviem ieskatiem no 2013. gada 27. augusta līdz 2016. gada 31. decembrim.

Tāpat nepamatoti spriedumā norādīts, ka lietā nav strīda par to, ka atbildētāja publisko savu radio programmu internetā no 2011. gada 1. janvāra, jo atbildētāja paskaidrojumos par prasību ir skaidri norādījusi, ka prasītāja nepamatoti norāda, ka atbildētāja laika posmā no 2006.-2013. gadam būtu publiskojusi savu radio programmu internetā.

Pirmās instances tiesa nepamatoti ir noraidījusi atbildētājas pretprasību.

Tiesa nav izvērtējusi atbildētājas piedāvāto atlīdzības lielumu 3 % apmērā no 2005. gada 19. aprīļa licences līguma 3.2. un 3.3. punktā definētajiem ieņēmumiem. Prasītājai nav tiesiska pamata pieprasīt no atbildētājas autoratlīdzību, kas aprēķināta no visiem atbildētājas ieņēmumiem, jo šādi noteikumi ļauj prasītājai iedzīvoties uz atbildētājas rēķina no ieņēmumiem, kas nav saistīti ar autoru muzikālo darbu izmantošanu radio programmā.

Tāpat tiesa nav ņēmusi vērā, ka abas puses būtībā ir pildījušas licences līguma tiesiskās attiecības, kas atbilst 2005. gada 19. aprīļa licences līguma noteikumiem, un ka šajā lietā nav pierādījumi, kas apstiprinātu prasītājas prasības pieteikumā norādīto noteikto tarifu pastāvēšanu un to apmēra pamatotību.

Pamatojoties uz iepriekš minēto, atbildētāja lūdz celto prasību noraidīt, atzīt par noslēgtu pušu licences līgumu par muzikālo darbu izmantošanu tā 2005. gada 19. aprīļa redakcijā, nosakot līguma darbības termiņu līdz 2016. gada 31. decembrim, kā arī noteikt, ka minētā līguma 3.1. punktā paredzamais atlīdzības lielums ir 3 %.

[5.3] Atbildētājas apelācijas sūdzība par tiesas 2015. gada 19. marta papildspriedumu pamatota ar šādiem argumentiem.

Taisot papildspriedumu, tiesa ir pārkāpusi prasījuma robežas.

Atbildētāja atsaukusies uz Civilprocesa likuma 192. panta nosacījumiem un norādījusi, ka papildspriedumā nepamatoti norādīts, ka tiesa, taisot spriedumu civillietā, nav ņēmusi vērā un nav izspriedusi prasījumu par minimālās muzikālo darbu izmantošanas pirkuma cenas noteikšanu. No prasības pieteikuma un prasības pieteikuma papildinājumiem neizriet šāds prasītājas prasījums.

Tiesa nepamatoti norādījusi papildspriedumā, ka nav pilnībā izlēmusi jautājumu par atlīdzības lieluma noteikšanu licences līgumā. Pirmkārt, tiesa ir nepārprotami ar spriedumu noraidījusi prasītājas prasību daļā par prasītājas sagatavotā licences līguma 2013. gada 1. marta projekta Nr. 3/2R-13-12 atzīšanu par noslēgtu starp prasītāju un atbildētāju. Otrkārt, pretēji papildspriedumā norādītajam lietā nav pierādījumu un pušu paskaidrojumu par minimālās autoratlīdzības 241,89 *euro* apmēru un prasītājas tarifiem.

[5.4] Prasītājas pretapelācijas sūdzībā par tiesas 2014. gada 11. decembra spriedumu norādīti šādi argumenti.

Tiesa spriedumā nav ņēmusi vērā, ka Autortiesību likuma 42. panta ceturtā daļa, 43. panta pirmā daļa un trešās daļas 4. punkts to kopsakarībā nosaka, ka autoru mantisko tiesību kolektīvā pārvaldījuma organizācija, kāds ir prasītājas statuss, atļauju izmantot šīs organizācijas pārstāvēto autoru darbus izsniedz kā vispārējo licenci, un šīs licences vai licences līguma forma atbilstoši Autortiesību likuma 43. panta pirmajai daļai un trešās daļas 4. punktam izskatāmajā lietā var būt vienīgi rakstveidā.

Pretēji Civilprocesa likuma 97. panta trešās daļas un 193. panta piektās daļas prasībām, spriedumā nav norādīts, kādēļ tiesas ieskatā starp pusēm var pastāvēt un faktiski kopš 2011. gada 1. janvāra arī pastāv tiesiskās attiecības, kas pēc savas dabas atbilst veselai virknei licences līguma būtisko noteikumu.

No Autortiesību likuma tiesību normām izriet, ka autoru mantisko tiesību administrēšana kopumā un tostarp autoru mantisko tiesību kolektīvā pārvaldījuma organizācijas slēgtais licences līgums paredz ne tikai atlīdzības lielumu, bet vēl virkni citu nosacījumu – maksāšanas kārtību un termiņus, darbu izmantošanas noteikumus.

Tā kā atbilstoši Autortiesību likumam licences līguma rakstveida forma ir obligāta, un pati tiesa ir 1) konstatējusi virkni pušu starpā pastāvošu licences līguma tiesisko attiecību, 2) noteikusi atlīdzības apmēru par autoru muzikālo darbu izmantošanu gan ēterā, gan vispasaules tīmeklī, un 3) ir arī noteikusi licences līguma tiesisko attiecību termiņu, tad secināms, ka prasījumu par licences līguma izteikšanu rakstveidā, kā tas lūgts prasībā, tiesa noraidījusi nepamatoti. Tiesas motīvus šajā daļā, ka 2013. gada 18. marta licences līguma redakcija starp pusēm faktiski nav apspriesta un vienošanās par līguma noslēgšanu starp pusēm šādā redakcijā nav panākta, nevar atzīt par pietiekamiem.

No lietas materiāliem redzams, ka prasītāja minēto licences līguma projektu atbildētājai nosūtījusi 2013. gada 18. martā, un laikā līdz prasības celšanai 2013. gada augustā atbildētāja nekādus iebildumus pret piedāvāto līguma redakciju nav cēlusi un savu līguma versiju nav piedāvājusi, turpinot izmantot muzikālos darbus.

Nevar uzskatīt par pietiekamu tiesas atsauci uz atsevišķām Civillikuma tiesību normām, piemēram, 1484., 1485. un 1533. pantu, lai secinātu, kas ir licences līguma būtiskās sastāvdaļas, vai notikusi pušu vienošanās par tām, un vai ir pietiekams pamats prasīt līguma izteikšanu rakstveidā. Tiesa pienācīgi nav iedziļinājusies visos pierādījumos un nav analizējusi visu tiesību normu regulējumu attiecībā par licences līguma formu.

Ņemot vērā minēto prasītāja lūgusi atzīt par noslēgtu kopš 2011. gada 1. janvāra starp pusēm licences līgumu par tiesībām izmantot autoru muzikālos darbus ar vai bez teksta raidīšanai ēterā radio un vienlaicīgi publiskošanai interneta tīklā saskaņā ar prasības pieteikumam pievienoto licences līguma Nr. 3/2R-13-12 projektu 2013. gada 18. marta redakcijā. Kā arī prasītāja lūgusi piedzīt no atbildētājas nesamaksāto autoratlīdzību 77 584,14 *euro* par laiku līdz 2013. gada 31. decembrim.

[6] Rakstveida paskaidrojumos prasītāja par atbildētājas iesniegtajām apelācijas sūdzībām norādījusi, ka uzskata tās par nepamatotām. Atbildētāja savos rakstveida paskaidrojumos par prasītājas apelācijas sūdzību un pretapelācijas sūdzību norādījusi, ka uzskata tās par nepamatotām.

[7] Ar Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2016. gada 3.februāra spriedumu nospriests daļēji apmierināt prasītājas prasību pret atbildētāju par licences līguma atzīšanu par noslēgtu un autoratlīdzības parāda piedziņu.

Tiesa nospriedusi atzīt par rakstveidā noslēgtu starp pusēm no 2011. gada 1. janvāra licences līgumu par tiesībām izmantot autoru muzikālos darbus ar vai bez teksta raidīšanai ēterā radio un vienlaicīgi publiskošanai interneta tīklā prasības pieteikumam pievienotā licences līguma Nr. 3/2R-13-12 2013. gada 18. marta redakcijā, nosakot līguma darbības termiņu līdz 2016. gada 31. decembrim un nosakot autoratlīdzības lielumu 3,75 % apmērā no atbildētājas ieņēmumiem, bet ne mazāk kā 241,89 *euro*.

Tiesa nospriedusi piedzīt no atbildētājas par labu prasītājai autoratlīdzības parādu par laika periodu no 2011. gada 1. janvāra līdz 2013. gada 31. decembrim 59 344,26 *euro*.

Prasība noraidīta daļā par autoratlīdzības 18 239,88 *euro* piedziņu par programmas pārraidīšanu internetā laika periodā no 2006. gada līdz 2010. gadam.

Pretprasība noraidīta pilnā apmērā.

Ar Latvijas Republikas Senāta Civillietu departamenta 2019. gada 11. februāra spriedumu minētais Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2016. gada 3. februāra spriedums atcelts daļā, ar kuru biedrības "AKKA/LAA" prasība apmierināta, SIA "Radio Skonto" pretprasība noraidīta un no SIA "Radio Skonto" prasītājas un valsts labā piedzīti tiesāšanās izdevumi, nododot lietu šajā daļā jaunai izskatīšanai Rīgas apgabaltiesā.

[8] Izskatot lietu no jauna Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2016. gada 3.februāra sprieduma atceltajā daļā, apelācijas instances tiesas sēdē biedrības "Autortiesību un komunicēšanās konsultāciju aģentūra / Latvijas Autoru apvienība" pilnvarotais pārstāvis zvērināts advokāts Uģis Grūbe uzturēja prasītājas iesniegtās apelācijas un pretapelācijas sūdzības. Atbildētājas SIA "Radio Skonto" pilnvarotais pārstāvis zvērināts advokāts Ilmārs Šatovs uzturēja apelācijas sūdzības un lietā celto pretprasību.

M o t īv u daļ a

[9] Civillietu tiesas kolēģija, uzklausījusi pušu paskaidrojumus tiesas sēdē, izvērtējusi lietā esošos materiālus, atzīst, ka prasība apmierināma daļēji, bet pretprasība noraidāma šādu apsvērumu dēļ.

[9.1] Jautājumā, vai par autoru muzikālo darbu publiskošanu interneta tīklā ir nosakāma atsevišķa atlīdzība, vai arī to aptver atlīdzība, kas nosakāma par šo darbu raidīšanu radio ēterā, pirmās instances tiesa ir norādījusi vien to, ka prasītāja nav pierādījusi savu apgalvojumu, ka laikā no 2006. gada līdz 2010. gadam ieskaitot atbildētāja pārraidījusi savu programmu arī internetā.

Atbildētāja savā pretprasībā nav minējusi, ka autoru muzikālo darbu publiskošana interneta tīklā ir tikusi iekļauta licences līgumā tā 2005. gada 19. aprīļa redakcijā un savā apelācijas sūdzībā nav apstrīdējusi tiesas konstatēto faktu par pierādījumu trūkumu programmas pārraidīšanas internetā konstatēšanai laikā no 2006. gada līdz 2010. gadam.

Atbildētāja savā apelācijas sūdzībā ir uzsvērusi, ka ir maksājusi un maksā prasītājai autoratlīdzību 3 % pie 65-80 % mūzikas izmantojuma īpatsvara no 2005. gada 19. aprīļa licences līguma 3.2. un 3.3. punktā definētajiem ieņēmumiem.

No 2005. gada 19. aprīļa sapulces protokola (lietas 1. sējuma 70.-76. lapa), kas rezultējies ar licences līguma teksta sastādīšanu (lietas 1. sējuma 76.-81. lapa), ir redzams, ka sapulces dalībnieki nav lēmuši par atlīzības par autoru muzikālo darbu publiskošanu interneta tīklā iekļaušanu licences līgumā. Šim jautājumam kā diskusijas priekšmetam dalībnieki pieskārušies vien garāmejot, uz ko arī norāda atsevišķu dalībnieku teiktais, kā piemēram, "/pers. J/ (LRA): Par internetu šobrīd nerunājam", /pers. K/ (AKKA/LAA): "Tas jārunā atseviški ..., ... nesaistīsim darbu izmantošanu Internetā ar šo līgumu" (lietas 1. sējuma 72. lapa). Visbeidzot paša licences līguma (skat. lietas 1. sējuma 76. lapu) 1.1. punktā ir norādīts, ka (..) Aģentūra piešķir Raidorganizācijai vispārējo licenci (atļauju) izmantot raidīšanai ēterā Raidorganizācijas programmās šajā līgumā noteiktajā apmērā (..). Autoru muzikālo darbu publiskošana interneta tīklā licences līgumā nav pieminēta.

Tādējādi apelācijas instances tiesa no iegūtajiem pierādījumiem un konstatētajiem faktiem to kopsakarā secina, ka atbildētāja piekrīt pirmās instances tiesas spriedumam, ka autoru muzikālos darbus laikā no 2006. gada līdz 2010. gadam internetā nav pārraidījusi un ir maksājusi prasītājai autoratlīdzību 3 % atbilstoši 2005. gada 19. aprīļa licences līguma noteikumiem. No iepriekš konstatētā secīgi izriet, ka laikā no 2006. gada līdz 2010. gadam atbildētāja ir maksājusi prasītājai autoratlīdzību par autoru muzikālo darbu raidīšanu ēterā, bet ne par šo darbu pārraidīšanu internetā, turklāt internetā autoru muzikālie darbi nav tikuši pārraidīti.

[9.2] Civillietu tiesas kolēģija atzīst par pamatotu prasītājas apelācijas sūdzībā norādīto argumentu, kas pamatots ar Eiropas Savienības Tiesas 2013. gada 7. martā pieņemto spriedumu lietā C-607/11 (C-607/11, ITV Broadcasting Ltd and Others pret TVCatchup Ltd), kurā tiek sniegta Direktīvas 2001/29/EK normu interpretācija attiecībā uz atšķirīgiem aizsargāto darbu raidīšanas veidiem. Tā kolēģija secina, ka, pirmkārt, licences līgumā tā 2005. gada 19. aprīļa redakcijā nav noteikta atlīdzība par autoru muzikālo darbu pārraidīšanu internetā, otrkārt, atlīdzība par šo darbu raidīšanas veidu ir nosakāma atsevišķi.

Prasītājas apelācijas sūdzībā norādīts, ka savā 2007. gada 5. janvāra vēstulē un tās pielikumā (raidorganizācijas anketā) atbildētāja tieši norādījusi, ka radio programma tiek raidīta internetā un izplatīšanas vietne ir www.radioskonto.lv.

Civillietu tiesas kolēģija pārliecinās, ka 2007. gada 5. janvāra vēstules pielikumā minētajā SIA "Radio Skonto" pievienotajā raidorganizācijas

anketā ir norādīts izmantotās mūzikas daudzums programmā 75 % un programmas raidīšanas internetā adrese www.radioskonto.lv (lietas 2. sējuma 40. lapa).

Minētā anketa ir sastādīta 2006. gada 6. decembrī un, lai arī uz tās nav SIA "Radio Skonto" amatpersonas paraksta, tomēr nevar ignorēt apstākli, ka šo anketu atbildētāja ir nosūtījusi prasītājai kā pielikumu savai 2007. gada 5. janvāra vēstulei. Nav pamata uzskatīt, ka atbildētāja ir sūtījusi prasītājai raidorganizācijas anketu, nesaistot to ar sevi, proti, apzināti sūtījusi prasītājai nederīgu dokumentu.

No prasītājas tiesai iesniegtās apraides atļaujas Nr. AA-014/1-1 (lietas 3. sējuma 44. lapa) redzams, ka atbildētājai apraides atļauja ir tikusi atjaunota 2011. gada 12. maijā un ailē raidīšanas vieta ir norādīta interneta vietne www.radioskonto.lv.

No prasītājas tiesai iesniegtās izdrukas no žurnāla "Sakaru pasaule" 2006. gada 3. numura redzams publicēts raksts par SIA "VERSIJA" kā interneta sakaru nodrošinātāju. Tajā intervēti SIA "VERSIJA" klienti, tostarp SIA "Radio Skonto" pārstāvis dīdžejs un IT speciālists /pers. N/, kurš norādījis, ka "(..) aptuveni pirms gada Radio Skonto sākās jauna ēra pārraides internetā (..)" (lietas 3. sējuma 62.-63. lapa).

Kā pierādījumu autoru mūzikālo darbu pārraidīšanai internetā prasītāja iesniegusi arī izdruku no 2009. gada 7. aprīļa raksta vietnē TVNET.lv, kur ar atsauci uz "TNS Latvia" pētījumu minēts, ka SKONTO ir starp visklausītākajām raidstacijām internetā (lietas 3. sējuma 64. lapa). Prasītāja arī iesniegusi tiesai paša pētījuma veicēja KANTAR TS mājaslapas izdruku par šiem faktiem (lietas 3. sējuma 65.-67. lapa).

Novērtējot minētos pierādījumus to kopumā, Civillietu tiesas kolēģijai nerodas šaubas, ka atbildētāja vismaz no 2006. gada 6. decembra līdz šim brīdim pārraida autoru mūzikālos darbus savā internetvietnē.

[9.3] Vienlaikus kā pamatoti ņemami vērā atbildētājas iebildumi, ka prasība daļā par 18 239,88 *euro* piedziņu sakarā ar mūzikālo darbu pārraidīšanu internetā laikā no 2006. gada līdz 2010. gadam nevar tikt apmierināta.

Tas saistās ar apstākli, ka ar apelācijas instances tiesas 2016. gada 3. februāra spriedumu ir noraidīta prasība daļā par autoratlīdzības piedziņu 18 239,88 *euro* apmērā par programmas pārraidīšanu internetā laika perioda no 2006. gada līdz 2010. gadam ieskaitot (lietas 2. sējuma 212. lapa), bet kasācijas sūdzību par šo apelācijas instances tiesas sprieduma daļu prasītāja nav iesniegusi.

Tā kā ar Senāta 2019. gada 11. februāra spriedumu ir atcelts Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2016. gada 3. februāra spriedums daļā, ar kuru biedrības "AKKA/LAA" prasība apmierināta, nevis noraidīta, Civillietu tiesas kolēģija secina, ka noraidītajā prasības daļā strīds ar spēkā stājušos apelācijas instances tiesas spriedumu ir izšķirts galīgi un prasītājas apelācijas sūdzības pamatotība jau ir izvērtēta.

Vienlaikus tas nenozīmē, ka pret atbildētāju ir noraidāma prasība daļā par autoratlīdzības piedziņu par mūzikālo darbu pārraidīšanu internetā laika periodā no 2011. gada 1. janvāra līdz 2013. gada 31. decembrim.

Pamatojoties uz jau iepriekš minēto pierādījumu analīzi, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka šajā daļā pārliecinoši ir pierādīts tas, ka atbildētāja ir izmantojusi autoru mūzikālos darbus, pārraidot tos savā programmā internetā vēl pirms 2011. gada 1. janvāra.

[9.4] Saskaņā ar Autortiesību likuma 41. panta pirmo daļu licences līgums ir līgums, ar kuru viena puse – autortiesību subjekts – dod atļauju otrai pusei – darba izmantotājam – izmantot darbu un nosaka darba izmantošanas veidu, vienojoties par izmantošanas noteikumiem, atlīdzības lielumu, tās izmaksāšanas kārtību un termiņu.

Lietā nav strīda, ka licences līgumam 2005. gada 19. aprīļa redakcijā ir izbeidzies darbības termiņš 2010. gada 31. decembrī.

Civillikuma 1533. pants nosaka, ka līgums uzskatāms par galīgi noslēgtu tikai tad, kad starp līdzējiem notikusi pilnīga vienošanās par darījuma būtiskām sastāvdaļām (1470.p.), ar nolūku savstarpēji saistīties.

No lietā esošās 2010. gada 15. decembra prasītājas vēstules atbildētājai (lietas 1. sējuma 208. lapa) nepārprotami izriet, ka prasītāja, pirms licences līguma izbeigšanās, piedāvājusi atbildētājai noslēgt licences līgumu par tiesībām raidīt ēterā un vienlaicīgi internetā www.radioskonto.lv prasītājas pārstāvēto autoru darbus, kur autoratlīdzība noteikta 3,75 % apmērā no licences līguma projektā definētajiem atbildētājas ieņēmumiem, ja mūzikas daudzums "Radio Skonto" programmā 2011. gadā nepārsniedz 80 %. Vēstulē ir atcauce uz pielikumu, kurā atbildētājai izskatīšanai tiek nosūtīts arī 2011. gada licences līguma Nr. 3/2R-10-21 projekts.

Ņemot vērā, ka atbildētāja, kā tas nodibināts ar lietā esošajiem pierādījumiem, jau tobrīd pārraidīja autoru mūzikālos darbus arī internetā, Civillietu tiesas kolēģijai nav nekāda pamata uzskatīt, ka prasītāja vēlējās turpināt savstarpējās tiesiskās attiecības atbilstoši licences līguma 2005. gada 19. aprīļa redakcijai, tostarp turpināt saņemt autoratlīdzību līdzšinējā apmērā.

Pārbaudot, vai pusēm ir bijis saskanīgs gribas izteikums turpināt licences līgumu 2005. gada 19. aprīļa redakcijā, Civillietu tiesas kolēģija secina, ka vienīgais pušu saskanīgās gribas saskarsmes punkts ir prasītājas vēlme pirms licences darbības laika izbeigšanās dot atļauju otrai pusei izmantot autoru darbus, un otras puses vēlme šos darbus izmantot.

Nedz par papildu raidīšanas veidu (autoru mūzikālo darbu pārraidīšana vienlaikus arī internetā), nedz par atlīdzības apmēru puses vienošanos nebija panākušas. Precīzāk, atbildētāja šīs prasības vienkārši ignorējusi, jo turpinājusi izmantot mūzikālo autoru darbus un maksāt autoratlīdzību tādā apmērā, kādu tai noteica savu darbību jau izbeigušais licences līgums, nevis kādu to jau 2010. gada 15. decembrī piedāvājusi ietvert jaunajā licences līgumā prasītāja.

Pretprasībā norādītajam apstāklim, ka prasītāja nav cēlusi tiesā prasību par autortiesību pārkāpumu un zaudējumu piedziņu, Civillietu tiesas kolēģijas ieskatā nav nozīmes strīda izšķiršanā.

Par pušu saskanīgu gribas izpaudumu, kā jau minēts iepriekš, ir konstatējama vienīgi vēlme dot atļauju otrai izmantot darbus. Tas nekādā mērā neliecina ne par prasītājas piekrišanu saņemt autoratlīdzību līdzšinējā apmērā, ne arī turpināt nesaņemt nekādu atlīdzību par darbu pārraidīšanu internetā. Minētais ir acīmredzams un pretēji motivēt prasītājas nostāju pēc lielākas autoratlīdzības, tostarp par autoru darbu pārraidīšanu arī internetā, nav iespējams.

Civillietu tiesas kolēģijas ieskatā prasītājas, kas pārstāv lielu skaitu mūzikālo darbu autorus kā Latvijā, tā arī ārvalstīs, rīcība var tikpat labi būt tulkota kā saudzējoša attiecībā gan pret atbildētāju, neaizliedzot pārraidīt tai autoru darbus un gūt peļņu, gan arī pret pašiem darbu autoriem, saglabājot tiem morālu gandarījumu būt publicētiem un nodrošinot iespēju tiem saglabāt ienākumus vismaz līdzšinējā apmērā, nevis pārtraucot tos vispār.

Tomēr tā nav brīva līgumslēdzējpuses rīcība, kādai būtu jāpiemīt autoram, kurš Civillietu tiesas kolēģijas ieskatā šeit kļuvis nevis par tarifu noteicēju par savu darbu izmantošanu, bet gan par apstākļu ķīlnieku atbildētājas vilcināšanās dēļ jautājumā par jauna licences līguma noslēgšanu. Šeit jāpiemin, ka piedāvājums noslēgt licences līgumu, kāds tas izteikts prasītājas 2013. gada 18. marta vēstulē Nr. 2/1R-44 ir hronoloģiski pēdējais, taču pirmais šāds piedāvājums ir izteikts jau minētajā 2010. gada 15. decembra prasītājas vēstulē (lietas 1. sējuma 208. lapa), turklāt visā šajā laikā prasītāja konsekventi ir piedāvājusi slēgt jaunu licences lūgumu, nosakot tajā vienu un to pašu atlīdzības apmēru.

Pirmās instances tiesa spriedumā atzinusi, ka faktiski starp pusēm nepastāv strīds par licences līguma termiņu, tas ir, gan prasītāja, gan atbildētāja pieteikušas prasījumus līguma noslēgšanai vai atzīšanai par noslēgtu uz laiku līdz 2016. gada 31. decembrim. Ņemot vērā, ka puses šo faktu savās apelācijas sūdzībās nav apstrīdējušas, Civillietu tiesas kolēģija, pamatojoties uz Civilprocesa likuma 430. panta trešo daļu, atzīst, ka pusēm ir konstatējams saskanīgs gribas izteikums arī attiecībā uz licences līguma termiņu.

[9.5] Pareizs ir pirmās instances tiesas secinājums, ka līguma darbības termiņš nosakāms uz laiku no 2011. gada 1. janvāra līdz 2016. gada 31. decembrim un atbilstoši Autortiesību likuma 41. panta trešajai daļai atlīdzības lielums nosakāms pēc tiesas ieskatiem.

Pirmās instances tiesa savā spriedumā ir atzinusi, ka lietā nav strīda, ka atbildētājas izmantotā vidējā mūzikas proporcija atbildētājas programmās ir atbilstoši 65 % līdz 80 % no visa raidlaika, turklāt tiek veikta arī atbildētājas programmu izplatīšana interneta tīklā.

Lietā nav strīda, ka ar 2004. gada 16. jūnija prasītājas apstiprinātās autoratlīdzības normas (tarifi) raidorganizācijām muzikālo darbu raidīšanai ēterā paredz vienādus kritērijus maksājamās autoratlīdzības apmēram visām radio organizācijām, pie nosacījuma, ka identisks ir šo raidorganizāciju programmās izmantotais muzikālo darbu apjoms. Pamatojoties uz apstiprinātajiem tarifiem pie muzikālo darbu kopējā īpatsvara radio programmās no 65 % līdz 80 %, autoratlīdzības tarifs par prasītājas pārstāvēto autoru darbu raidīšanu ēterā ir 3,5 % no radio raidorganizācijas ieņēmumiem. Kā arī prasītāja ir apstiprinājusi atlīdzības minimālās normas par muzikālu darbu publisku pārraidīšanu internetā, proti, ja radio programma vienlaicīgi tiek pārraidīta ēterā un internetā, noteikts tarifs 0,25 % no radio raidorganizācijas ieņēmumiem.

Minēto tarifu izvērtējumu ir veikusi Konkurences padome 2008. gada 13. februāra lēmumā Nr. 20, atzīstot, ka prasītājas apstiprinātie autoratlīdzības tarifi uzskatāmi par samērīgiem un par vieniem no zemākajiem starp citu Eiropas Savienības valstu mantisko tiesību kolektīvā pārvaldījuma organizāciju noteiktajiem tarifiem. Konkurences padomes 2008. gada 13. februāra lēmuma Nr. 20 pamatotība ir izvērtēta Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2010. gada 15. novembra spriedumā, ar kuru ticis atstāts negrozīts Administratīvās apgabaltiesas 2010. gada 14. janvāra spriedums.

Atbildētājas iebildumus, ka prasītājas tarifi ir noteikti vienpusēji, pirmās instances tiesa ir noraidījusi ar motīvu, ka tarifi ir noteikti, ievērojot Starptautiskās autoru un komponistu biedrību konfederācijas (CISAC) tarifu noteikšanas kritērijus, to apmērs ir vērtēts administratīvā procesā, kurā galīgais nolēmums ir stājies spēkā, un attiecīgi Administratīvās apgabaltiesas spriedumam ir likuma spēks.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 432. panta piektās daļas noteikumiem Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums daļā par atlīdzības apmēra noteikšanu ir pareizs un pilnībā pietiekams, tādēļ pievienojas pirmās instances tiesas sprieduma argumentācijai šajā daļā.

Arī Senāts šajā lietā norādījis, ka attiecībā uz kolektīvā pārvaldījuma organizācijas tarifu pārbaudi administratīvajā procesā un šādas pārbaudes rezultātu izmantošanu civiltiesiskā strīda ietvaros, kuras pareizību kasācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd, Senāts agrāk jau ir norādījis, ka, ja tarifu samērīgums (proti, jautājums, vai dominējošā stāvoklī esoša tirgus dalībnieka noteiktie tarifi nav pārmērīgi augsti un tādējādi netaisnīgi) ticis izvērtēts Administratīvā procesa likumā paredzētajā kārtībā, tad vispārējās jurisdikcijas tiesai nav tiesisku šķēršļu izmantot administratīvo tiesu spriedumos ietvertos atzinumus savu secinājumu pamatošanai, neraugoties uz to, ka šādiem nolēmumiem nav prejudiciāla rakstura (sk. Augstākās tiesas Civillietu departamenta (paplašinātā sastāvā) 2014. gada 21. maija sprieduma lietā Nr. SKC-26/2014 (C04256408) 10.3. punktu, Augstākās tiesas 2017. gada 29. novembra sprieduma lietā Nr. SKC-136/2017 (ECLI:LV:AT:2017:1129.C29422807.1.S) 15.3. punktu).

Ņemot vērā, ka ar prasības papildinājumos (lietas 1. sējuma 230.-231. lapa) pievienotajiem atbildētājas gada pārskatiem apstiprinās, ka atbildētājas apgrozījums ir pieaudzis, savukārt lietā ar pierādījumiem apstiprinājies, ka vēl iepriekšējā licences līguma darbības laikā atbildētāja uzsākusi publiskot savu programmu interneta tīklā, Civillietu tiesas kolēģija atzīst par samērīgu noteikt autoratlīdzības lielumu 3,75 % apmērā no SIA "Radio Skonto" ieņēmumiem, bet ne mazāk kā 241,89 *euro* mēnesī, kā to savā prasībā, atsaucoties uz pušu licences līguma būtiskās sastāvdaļas – cenas – noteikšanu piedāvājuma projektā, lūgusi prasītāja.

[9.6] Civillietu tiesas kolēģijas vērtējumā nav pamatota atbildētājas apelācijas sūdzība, kas iesniegta par 2015. gada 19. marta papildspriedumu.

Prasītāja prasības pieteikumā lūgusi tiesai atzīt par noslēgtu licences līgumu saskaņā ar prasības pieteikumam pievienoto licences līguma Nr. 3/2R-13-12 projektu. No šī projekta redzams, ka tā 3.1. punktā autoratlīdzības lielums noteikts 3,75 % apmērā no atbildētājas gada ieņēmumiem, bet ne mazāk par 170 latiem (241,89 *euro*) mēnesī (lietas 1. sējuma 38. lapa). Līdz ar to nepamatots ir atbildētājas iebildums, ka prasītāja pirmās instances tiesā nav pieteikusi prasījumu par minimālās autoratlīdzības noteikšanu.

Kā norādījis šajā lietā Senāts, tad minimālās autoratlīdzības lielums, kas darbu izmantotājam jāmaksā par attiecīgo izmantojumu, ir daļa no prasītājas noteiktajām atlīdzības likmēm (tarifa), nevis patstāvīgs maksājums. Līdz ar to, ņemot vērā konkrēto tarifu, tiesai bija jāņem vērā visas tā sastāvdaļas, tostarp minimālā maksājamās atlīdzības likme.

[9.7] Ņemot vērā tiesas noteikto autoratlīdzības likmi 3,75 % apmērā no atbildētājas ieņēmumiem, kas ir augstāka par to, ko laikā no 2011. gada 1. janvāra līdz 2013. gada 31. decembrim maksājusi atbildētāja, secināms, ka atbildētāja nav pilnībā norēķinājusies ar prasītāju par autoru darbu izmantošanu licences līgumisko attiecību pastāvēšanas laikā. Līdz ar to no atbildētājas prasītājas labā piedzenams autoratlīdzības maksas parāds, kas aprēķināts, ņemot vērā publiski pieejamo informāciju par atbildētājas ienākumu apmēru 2011. gadā līdz 2013. gadā, kā arī atbildētājas veikto maksājumu apmēru.

Atbilstoši prasītājas sastādītajam parāda aprēķinam, kura matemātisko pareizību atbildētāja pēc būtības nav apstrīdējusi, savukārt prasītāja apelācijas sūdzībā nav apstrīdējusi viņa labā piedzītās summas apmēru, atbildētājas autoratlīdzības parāds par laiku no 2011. gada 1. janvāra līdz 2013. gada 31. decembrim ir 59 344,26 *euro*.

Minētais aprēķins veikts, ņemot vērā, ka tiesa noteikusi autoratlīdzības likmi no 2011. gada 1. janvāra atbildētājai 3,75 % apmērā no ieņēmumiem; saskaņā ar publiski pieejamo informāciju atbildētājas apgrozījums 2011. gadā bijis 740 190 Ls; 2012. gadā 782 388 Ls; 2013.gadā 111 4691 *euro*; atbildētāja ir veikusi autoratlīdzības maksājumus par 2011. gadu 11 149,52 Ls; par 2012. gadu 11 180,01 Ls; par 2013. gadu 14 228,72 *euro*.

Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka no atbildētājas prasītājas labā piedzenams autoratlīdzības parāds par laiku no 2011. gada 1. janvāra līdz 2013. gada 31. decembrim 59 344,26 *euro*.

Līdz ar to pirmās instances tiesas spriedums pēc būtības ir pareizs un pamatots.

[9.8] Atbildētājas apelācijas sūdzībā par tiesas spriedumu norādītie argumenti nedod pamatu pretprasības apmierināšanai, jo tiesa ir noskaidrojusi, ka vienošanās par licences līguma tās 2005. gada 19. aprīļa redakcijā būtiskajām sastāvdaļām starp pusēm nekad nav bijusi, līdz ar to nav pamata atzīt, ka tās no 2011. gada 1. janvāra līdz 2013. gada 31. decembrim ir faktiski pastāvējušas uz brīvas pušu gribas pamata licences līguma 2005. gada 19. aprīļa redakcijā.

Tāpat Civillietu tiesas kolēģija noraida minētajā atbildētājas apelācijas sūdzībā norādītos iebildumus par autoratlīdzības apmēra netaisnīgumu, jo, izmantojot autoru darbus internetā vismaz kopš 2006. gada 6. decembra līdz 2010. gada 31. decembrim bez atlīdzības, nav pamata uzskatīt, ka attiecībā pret atbildētāju laikā no 2011. gada 1. janvāra līdz 2016. gada 31. decembrim noteiktā atlīdzība 0,25 % apmērā no apgrozījuma ir netaisnīga vai nesamērīga.

Attiecībā uz atlīdzības samērīgumu par autoru muzikālo darbu raidīšanu ēterā Civillietu tiesas kolēģija savus apsvērumus jau noradījusi, atsaucoties uz Senāta nolēmumiem un judikatūru.

[9.9] Civillietu tiesas kolēģijas vērtējumā nav pamatota prasītajas pretapelācijas sūdzība, kurā tā lūgusi atzīt par noslēgtu kopš 2011. gada l. janvāra starp pusēm licences līgumu par tiesībām izmantot autoru muzikālos darbus ar vai bez teksta raidīšanai ēterā radio un vienlaicīgi publiskošanai internēta tīklā saskaņā ar prasības pieteikumam pievienoto licences līguma Nr. 3/2R-13-12 projektu 2013. gada 18. marta redakcijā.

Senāts šajā lietā ir atzinis par pamatotu kasācijas sūdzības argumentu, ka apelācijas instances tiesa ir nepareizi atzinusi par noslēgtu licences līgumu prasītājas piedāvātajā redakcijā.

Nosakot, vai darbu izmantotājam ir piešķirta darbu izmantošanas atļauja, tiesai jānosaka konkrēti darbu izmantošanas veidi, attiecībā uz kuriem minētā atļauja piešķirta. Ja tiesa konstatē, ka puses nebija vienojušās, proti, tām nav bijuši saskanīgi gribas izteikumi, par darbu izmantošanas atļauju attiecībā uz darbu tādu izmantošanu, kuru darbu izmantotājs faktiski īstenoja, attiecīgais izmantojums atzīstams par autortiesību pārkāpumu, un atlīdzība par tā izdarīšanu var tikt piedzīta saskaņā ar Autortiesību likuma normām par mantiskā kaitējuma atlīdzināšanu, ceļot atbilstošu prasību tiesā.

Civillietu tiesas kolēģijas vērtējumā šāda veida prasības necelšana nevar pasliktināt prasītājas stāvokli, proti, viņai nav jāsamierinās ar to, ka, darbu izmantotājs tādēļ apzināti neslēdz jaunu licences līgumu, uzskatot, ka autortiesību pārkāpuma nav un ka starp pusēm faktiski turpinās iepriekšējā līguma tiesiskās attiecības.

Konstatējot, ka prasītāja konsekventi kopš 2010. gada 15. decembra līdz prasības celšanai tiesā nav piekritusi autoratlīdzības maksai iepriekšējā licences līguma darbības laikā piemērotajā apmērā un rosinājusi noteikt jaunajā līgumā papildu darbu izmantošanas veidu, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka licences līguma būtiskās sastāvdaļas, kas ir darba izmantošanas atļaujas piešķirums licenciātam un licenciāta pienākums maksāt licenciāram atlīdzību par šādas atļaujas piešķirumu, ir tiesīga konstatēt tiesa. Tāpat, secinot, ka pusēm pastāv atšķirīgi viedokļi par maksājamās atlīdzības lielumu, tiesa var minēto atlīdzības lielumu konkretizēt saskaņā ar Autortiesību likuma 41. panta trešo daļu.

[10] Civilprocesa likuma 41. panta pirmajā daļā ir noteikts, ka pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus. Ja prasība apmierināta daļēji, šajā pantā norādītās summas piespriež prasītājam proporcionāli tiesas apmierināto prasījumu apmēram.

No lietas materiāliem redzams, ka prasītāja, ceļot tiesā prasību, samaksājusi ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 3,30 Ls (4,70 *euro*), valsts nodevu par prasību 1442,42 Ls (2052,38 *euro*), valsts nodevu par prasības papildinājumiem 107,15 *euro* (lietas 1. sējuma 14., 15., 232. lapa). Iesniedzot tiesā apelācijas sūdzību, prasītāja samaksājusi valsts nodevu 875,33 *euro*, bet, iesniedzot pretapelācijas sūdzību, prasītāja samaksājusi valsts nodevu 71,14 *euro* (lietas 2. sējuma 42., 85. lapa).

Kolēģija, ņemot vērā to, ka prasītājas prasība lietā ir apmierināta daļēji, atzīst, ka proporcionāli apmierināto prasījumu apmēram no atbildētājas prasītājas labā piedzenami šādi tiesas izdevumi – ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 4,70 *euro* un valsts nodeva 1867,69 *euro*.

Tāpat prasītājai radušies izdevumi 2262,28 *euro* par zvērināta advokāta sniegto juridisko palīdzību (lietas 2. sējuma 19.-20. lapa). Ņemot vērā prasības apmierināto apmēru un Civilprocesa likuma 44. panta pirmās daļas 1. punkta c) un d) apakšpunktu, kolēģija atzīst, ka šie izdevumi prasītājai atlīdzināmi 1751,13 *euro* apmērā, piedzenot tos no atbildētājas.

Līdz ar to no atbildētājas prasītājas labā piedzenami tiesāšanās izdevumi kopā 3623,52 *euro*.

Tā kā lietā ir samaksāti ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 4,70 *euro*, taču faktiski šie izdevumi lietā ir 27,80 *euro* (lietas 1. sējuma 2. lapa), tad atbilstoši Civilprocesa likuma 42. panta nosacījumiem iepriekš nesamaksātie ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 23,10 *euro* valsts ienākumos piedzenami no atbildētājas SIA "Radio Skonto".

R e z o l u t ī v ā d a ļ a

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 430., 432.-434. pantu, Civillietu tiesu kolēģija

n o s p r i e d a :

daļēji apmierināt biedrības "Autortiesību un komunicēšanās konsultāciju aģentūra / Latvijas Autoru apvienība" prasību pret SIA "Radio Skonto" par licences līguma atzīšanu par noslēgtu un autoratlīdzības parāda piedziņu.

Atzīt par noslēgtu no 2011. gada 1. janvāra starp biedrību "Autortiesību un komunicēšanās konsultāciju aģentūra / Latvijas Autoru apvienība", reģistrācijas numurs 40008043690, un SIA "Radio Skonto", reģistrācijas numurs 40003115418, licences līgumu par tiesībām izmantot autoru muzikālos darbus ar vai bez teksta raidīšanai radio ēterā un vienlaicīgi publiskošanai interneta tīklā uz laiku līdz 2016. gada 31. decembrim, nosakot autoratlīdzības lielumu 3,75 % (trīs, komats, septiņdesmit pieci procenti) apmērā no SIA "Radio Skonto" ieņēmumiem, bet ne mazāk kā 241,89 *euro* (divsimt četrdesmit viens *euro* un astoņdesmit deviņi centi) mēnesī.

Piedzīt no SIA "Radio Skonto", reģistrācijas numurs 40003115418, par labu biedrībai "Autortiesību un komunicēšanās konsultāciju aģentūra / Latvijas Autoru apvienība", reģistrācijas numurs 40008043690, autoratlīdzības parādu 59 344,26 *euro* (piecdesmit deviņi tūkstoši trīssimt četrdesmit četri *euro* un divdesmit seši centi) un tiesāšanās izdevumus 3623,52 *euro* (trīs tūkstoši sešsimt divdesmit trīs *euro* un piecdesmit divi centi), kopā 62 967,78 *euro* (sešdesmit divi tūkstoši deviņsimt sešdesmit septiņi *euro* un septiņdesmit astoņi centi).

Noraidīt SIA "Radio Skonto" pretprasību pret biedrību "Autortiesību un komunicēšanās konsultāciju aģentūra / Latvijas Autoru apvienība" par licences līguma atzīšanu par noslēgtu 2005. gada 19. aprīļa redakcijā un autoratlīdzības lieluma noteikšanu.

Piedzīt no SIA "Radio Skonto", reģistrācijas numurs 40003115418, valsts ienākumos ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 23,10 *euro* (divdesmit trīs *euro* un desmit centi).

Ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumu samaksa valsts ienākumos veicama pēc šādiem rekvizītiem: saņēmējs Tiesu administrācija, reģistrācijas Nr. 90001672316, konta Nr. LV51TREL2190458019000, saņēmēja banka Valsts kase, BIC kods TRELLV22, iemaksas mērķī jānorāda 21499 un lietas numurs, dati lietas dalībnieka identificēšanai.

Noteikt SIA "Radio Skonto", reģistrācijas numurs 40003115418, sprieduma daļā par naudas summu piedziņu labprātīgai izpildei 10 (desmit) dienu termiņu no sprieduma spēkā stāšanās dienas, nosakot, ka sprieduma labprātīgas izpildes gadījumā samaksu apliecinoši dokumenti iesniedzami Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas kancelejā.

Spriedumu var pārsūdzēt 30 (trīsdesmit) dienu laikā no sprieduma faktiskās sastādīšanas dienas Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departamentā, iesniedzot kasācijas sūdzību Rīgas apgabaltiesā.

Sprieduma faktiskās sastādīšanas diena – 2019. gada 5. jūlijs.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs A.Dundurs

Tiesnese L.Grauda

Tiesnese I.Zaļā